

月光变奏曲
Moonlight
เพลงรัก
ใต้แสงจันทร์ 2

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ห้องสมุดพระนครเหนือ

503000775

เขียน : ชิงเหม่ย
แปล : หลี่ตานหย่า

เมื่อระยะห่างระหว่างทั้งสองขยับเข้ามาแนบชิดกัน เขายังคงก้มตัวลงมา ไม่หยุด กระทั่งหูเสีเอนหลังจนไม่สามารถหลบได้อีกต่อไป เขาก็หยุดการกระทำ ในเวลานี้เองที่ปลายจมูกของทั้งสองห่างกันเพียงคืบเดียว...

ใกล้เสียจนเธอได้กลิ่นบุหรี่ปั่นตึ๊งๆ ในลมหายใจของเขา

"แค่ผมบอกว่าไม่ต้องการ บ.ก. ผู้รับผิดชอบ คุณก็ไม่ต้องเลยเธอว่าจะต้อง แหย่ชิงผมมา" นัยน์ตาของชายหนุ่มลึกล้ำขึ้นเล็กน้อย เสียงทุ้มต่ำฟังดูน่าดึงดูด "คุณรู้ไหมว่าในสายงานนี้มี บ.ก. กับนักเขียนที่คนที่สวรรค์บันดาลให้ครองคู่ ก้าวเข้าสู่ห้องโถงในพิธีแต่งงานอันศักดิ์สิทธิ์ด้วยกัน"

"..."

"ผมเขียนหนังสือเก่ง มีเงิน บ้านก็ใหญ่โต มีรูปร่างหน้าตาแบบที่สาวๆ อย่างพวกคุณชอบ" ชายหนุ่มเข็ดคางขึ้น "คุณอยู่กับผมทุกวัน ไม่ห้วนโหวบ้างเธอ"

"..."

บทที่ 33

เมื่อสิบนาที่แห่งความมอกสันขวัญหายผ่านพ้นไป ซูหลี่ เหล่าเหมียว เสี่ยวเหนี่ยว และอวี๋เหยาเดินออกจากกอง บ.ก. ท่ามกลางสายตาที่เห็นอกเห็นใจของ บ.ก. ฝ่ายศิลป์ทั้งสองคน ทั้งสี่กลับมานั่งในห้องประชุมที่เหมือนเคยแห่งนี้อีกครั้ง...ซูหลี่ไม่เคยคิดว่าที่นี่จะเหมือนกับลานประหารนักโทษขนาดนี้ เมื่อเห็นประตูห้องประชุมก็รู้สึกสยงของขึ้นมาทันที เธอต้องมาที่นี่อีกสักครั้งก็ครั้งกัน...

ตอนนี้เธออยากจะร่ำรำในบทเพลง 'ฉันเฝ้าคนเดียว'* บนหลุมศพของเหล่าเหมียวกับเสี่ยวเหนี่ยวเสียจริงๆ

ขณะที่เธอคอยให้หัวหน้ามาลงโทษ เสี่ยวเหนี่ยวตาแดง ก้มหน้า และมือที่เหมือนจะร้องไห้ออกมาเบาๆ...ส่วนซูหลี่ก็มลงเล่นนิ้วมือของตนเอง แม้ไม่จำเป็นต้องพูด แต่ซูหลี่ก็ยังคงพูดออกมาด้วยน้ำเสียงประศดประชัน

“เสี่ยวเหนี่ยว เธอตั้งใจใช่ไหมล่ะ เธอรู้มาก่อนว่าจะมีสิ่งที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นกับใบสั่งซื้อของที่ระลึก วันนั้นเธอก็เลยลางาน แต่มันจะมีประโยชน์อะไรในเมื่อเรื่องใบสั่งซื้อเป็นหน้าที่ที่เธอต้องรับผิดชอบ...”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจ!” เมื่อเสี่ยวเหนี่ยวได้ยินคำนั้นก็ตกใจ จากนั้นน้ำตา

*ฉันเฝ้าคนเดียว เป็นบทเพลงเกี่ยวกับคนเฝ้าที่ตัดพ้อความเป็นไปของโลก

เม็ดใหญ่ก็เอ่อล้นออกมา "ฉันจำได้จริงๆ ว่ามีคนเคยบอกฉันว่าจำนวนของที่ระลึกควรเป็นหมื่นสองไม่ใช่สี่พัน..."

ซูหลี่ยิ้มออกมาเมื่อมองไปยังใบหน้าอันแดงก่ำของเสี่ยวเหนี่ยวที่เต็มไปด้วยความกังวลใจและความหวาดกลัวราวกับกำลังมีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น

เมื่อเทียบกับอีกสามคน อวีเหยาเป็นเพียงหัวหน้าที่พลอยโดนลูกหลงไปด้วย อันที่จริงเรื่องของที่ระลึกปกติจะเป็นหน้าที่ของ บ.ก. ที่ต้องรับผิดชอบติดต่อกันในแต่ละเรื่องกับแผนกต่างๆ เธอเป็นหัวหน้า บ.ก. ซึ่งทำหน้าที่เพียงรับผิดชอบลงนามเท่านั้น...

อวีเหยาเองไม่จำเป็นต้องรู้แม้กระทั่งจำนวนการตีพิมพ์ของหนังสือเล่มนี้ว่าเซ็นสัญญาอยู่ที่จำนวนเท่าไร

ทั้งหมดจึงเป็นหายนะที่มาเยือนอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

โชคที่อวีเหยาสุขภาพจิตดี เพียงแค่เหลือบมองไปที่เสี่ยวเหนี่ยว แต่ก็ไม่ได้ตำหนิหรือปดอบประโลมเธอ เพียงแค่พูดจาหยอกล้อกับซูหลี่

"ซูหลี่ เธอเห็นอะไรไหม ตลอดสามเดือนกว่าตั้งแต่เธอเข้ามาทำงานที่นี่ ได้พบเจออุปสรรคมากมาย แต่ทุกอย่างเปลี่ยนจากดีเป็นร้าย จากร้ายเป็นดีได้เสมอเลย"

ซูหลี่โบกมือ "หัวหน้า บ.ก. อย่ามาล้อฉันเล่นเลยคะ สามเดือนมานี้ ไรผมฉันเด็กขึ้นไปสามมิลลิเมตร ชักสงสัยแล้วว่าถ้าทำต่อไปจนกระทั่งถึงวัยเกษียณ วันนั้นคงต้องกลายเป็นคุณยายหัวล้าน และไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะตามหาความรักยามชราที่สวนสาธารณะ แล้วเมื่อวานฉันก็เพิ่งซังน้ำหนักรมา ไม่คิดว่าจะขึ้นมาหนึ่งกิโลครึ่ง ฉันรู้สึกทึ่งมาก ทุกๆ วันเหมือนจะเหนื่อยกับการดูแลสุนัขพันธุ์ลาสกันและอาจารย์โจ้วชวน ไม่นึกเลยว่าจะอ้วนขึ้น! ก็เลยไปหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ต คุณรู้ไหมว่ามันคืออะไร... 'มันคือการทำงานเยอะจนอ้วน' เกิดมาเพิ่งเคยได้ยินคำที่ว่าทำงานเยอะจนอ้วนเป็นครั้งแรกนี่แหละ!"

คนอื่น..."

อวีเหยาเองรู้สึกที่ท่าหน้าทะเล้น หากเทียบกับตอนที่เข้ามาทำงานใหม่ๆ หากที่ดูอ่อนช้อยของเธอแตกต่างจากตอนนี้อย่างสิ้นเชิง หญิงสาวกลัวพูดโดยมีอารมณ์ขึ้น ถึงขั้นที่ว่าตอนนี้ฟังแล้วคล่องหูไม่น้อยเลยทีเดียว...ดังนั้นอวีเหยาเลยหันเหตาม

"คุณแล้วภาพจิตใจเธอก็ดีเหมือนกันนะ ยังมีกะจิตกะใจมาเล่าเรื่องตลกอีก"

ซูหลี่พูดขึ้นมา "โอ้! ไม่ได้กลายเป็นเรือไปแล้ว* ต้องมองโลกในแง่ดีสิคะ"

อีกประการหนึ่งก็คือความจริงแล้วเหล่าเหมียวจะต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ แต่เมื่อเคอร์ชั่นแล้วเขายังจะลากคนอื่นให้เดือดร้อนตามไปด้วย...

ไฉ่คยเออะ อีตาบ้านี้ หน้าสีวหน้าขวานแบบนี้จะมาเล่น Puzzle Bobble อยู่ได้ ไปเล่นกับลุงแก่ไป!

แล้วเธอนึกขึ้นได้ว่าอวีเหยาไม่ทราบว่ามีใจของซูหลี่กำลังตำหนิเหล่าเหมียวซึ่งเป็นหัวหน้าของตนอย่างบ้าคลั่ง เธอพูดขึ้นมาโดยไม่ทันได้สังเกตซูหลี่

เราควรมองโลกในแง่ดีเข้าไว้ อันที่จริงไม่ใช่เรื่องใหญ่ที่สั่งของที่ระลึกกลับมาแปดพันชิ้น ต้นทุนหนังสือในแต่ละเล่มสองจุดห้าหยวน ทั้งหมดรวมแล้วก็สองหมื่นหยวน...ยังดีที่นิตยสารฉบับเดือนสิงหาคมตอนนี้กำลังตีพิมพ์ตัวอย่างงานอยู่ ต่อให้เปลี่ยนปริมาณการผลิตที่คั่นหนังสือเยอะขึ้นและระบายออกไปก็ใช้ได้แล้ว...พวกเราที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้คงจะถูกหักเงินไปส่วนหนึ่ง แต่ก็ช่างมัน ดีกว่าขายไม่ได้เลยสักอัน เพราะนั่นจะทำให้พวกเราต้องแบกรับต้นทุนทั้งหมด"

คำพูดของอวีเหยาทำให้ซูหลี่ตะลึง อยู่ๆ กลับรู้สึกว่าการแท้จริงแล้วตนไม่ได้มองโลกในแง่ดีเลย "...หักเงิน?"

เมื่อซูหลี่ได้ยินคำว่าหักเงินก็ไม่มีเวลาที่จะมาตำหนิเหล่าเหมียวอีก เธอได้แต่ยกตัวขึ้นและคิดว่านี่เป็นการชดเชยชดเชยเนื้อกันชัดๆ หลังจากนี้

* ไม่ได้กลายเป็นเรือไปแล้ว หมายถึงเรื่องราวได้ดำเนินมาถึงขั้นที่ไม่อาจแก้ไขหรือกอบกู้กลับคืนมาได้แล้ว จึงต้องละทิ้งเรื่องตามเลย

พูดเรื่อง 'หักเงิน' ประธานใหญ่ของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ก็เดินเข้ามาในห้องประชุมตอนสาย อวี้เหยาไม่เอ่ยคำใด เงียบราวกับเป่าซาก...

อย่างไรก็ตามสิ่งนี้ไม่ได้ทำให้ประธานใหญ่หยุดคิดว่ากล่าวเธอและเหล่าเหมียวได้

ซูหลี่เบิกตามองประธานใหญ่ของสำนักพิมพ์ที่โกรธจนหน้ามืด ในมือถือใบสั่งซื้อใบกไปมาพร้อมกับเอ่ยถาม

"พวกคุณคิดว่าเงินสองหมื่นหยวนไม่ใช่เงินใช่ไหม" เขาตะโกนเสียงดังลั่นจนทุกคนพูดไม่ออก และตัดสินใจ 'ลงโทษ' ทันที...

เริ่มตั้งแต่อวี้เหยาผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ นอกจากแค่เซ็นชื่อเท่านั้น ตลอดจนเสียเวหนียูผู้ลางานในวันเกิดเหตุ ทุกคนต่างถูกหักเงินเดือน... ค่าเสียหายสองหมื่นหยวนนี้สำนักพิมพ์รับผิดชอบครึ่งหนึ่ง ทั้งสี่คนแบ่งกันรับผิดชอบอีกครั้งหนึ่ง โดยที่เหล่าเหมียวถูกหักเงินเดือนไปสี่พันห้าร้อยหยวน อวี้เหยาสามพันห้าร้อยหยวน ซูหลี่และเสี่ยวเหวียนคนละหนึ่งพันหยวน

...มีสิ่งหนึ่งที่ควรค่าแก่การกล่าวถึงคือเงินเดือนของซูหลี่เมื่อหักค่าใช้จ่ายต่างๆ จะเหลือเพียงสามพันหนึ่งร้อยกว่าหยวน และหากถูกหักเงินเดือนอีกหนึ่งพันหยวนจะเหลือเพียงสองพันหนึ่งร้อยกว่าหยวน

...และเรื่องที่ควรค่าแก่การกล่าวถึงยิ่งไปกว่านั้นคือเธอเพิ่งได้รับแจ้งจากเจ้าของห้องพักว่าให้ชำระค่าเช่าล่วงหน้าสามเดือนเป็นเงินทั้งหมดสี่พันห้าร้อยหยวน ต่อให้ระยะนี้เธอกินอยู่อย่างประหยัดแค่ไหนหรือใช้วิธีนำอายุอย่างการขอผ่อนชำระค่าเช่าล่วงหน้าทีละเดือน ก็ต้องใช้มากกว่าสองพันหนึ่งร้อยกว่าหยวนอยู่ดี

เหลือเพียงไม่กี่ร้อยหยวนเพื่อใช้จ่ายในหนึ่งเดือน?

เธอต้องหิวตายแน่ๆ กลายเป็นปี๊กุ* ที่ใช้ชีวิตด้วยการกินลม

ซูหลี่ "..."

* ปี๊กุ เป็นวิธีการฝึกอย่างหนึ่งของนักพรตด้วยการไม่กินอะไรเลย และหลีกเลี่ยงวัตถุพิฆัทั้งห้า ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ข้าวฟ่าง ข้าวสาลี และถั่วเหลือง

ก่อนหน้านี้หญิงสาวไม่เคยสนใจเลยว่าเหล่าเหมียวจะแอบทำอะไร
ลับหลังเธอ เพราะมันเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย

แต่ความผิดพลาดโดยไม่ได้ตั้งใจของเหล่าเหมียวทำให้เธอตาย
และไม่ได้เกิดใหม่ได้เกิดอย่างแท้จริง

ขณะที่เธอออกมาจากห้องประชุม ชูหลีมองแผ่นหลังของเหล่าเหมียว
ซึ่งดูเหมือนจะไปลึกกว่าปี ในตอนนี้ไม่รู้ว่าจะควรเกลียดเหล่าเหมียวผู้ที่ใช้
ชีวิตของเธอไปสักเท่าไหร่หรือควรเกลียดโจ้วชวนผู้ที่โทรหาเธอในเวลาทำงานดี...

"หัวหน้า บ.ก. ค่ะ"

"อะไร"

"บ่งจ่ายเป็นงวดได้ไหมคะ"

"...ไม่ได้"

"..."

ซูหลิไม่รู้โดยตัวซ้ำว่าจะกลับไปที่กอง บ.ก. อย่างไร ในหัวเต็ม
ไปด้วยคำถามที่ว่าได้สะพานลอยในเมือง G มีที่ไหนพอที่จะซุกหัวนอน
ได้บ้าง เมื่อกลับไปนั่งที่โต๊ะทำงานก็เห็นบทสนทนาเรื่องการแก้ไขภาพร่าง
ครั้งที่สองระหว่างสหายอย่างหมิงจิวกับโจ้วชวนในกลุ่มคิวกิวก เธอจึง
กดเข้าไปดู...

จากจินเป่ากลายเป็นจินเป่าที่สูงเพรียว จาก 'หนังสือเทพเจ้าแห่ง
แม่น้ำอ่าวฉบับออนไลน์' กลายมาเป็น 'Fantasy Westward Journey'*
ภาพปกก็ดูน่ารักโดนใจหน้าของซังอู่ นั่นหล่นคมจนเธอรับไม่ได้ แทบอยากจะ
เอาหัวพุ่งทะลุหน้าจอคอมพิวเตอร์ให้ตายไปเสีย

เธอโผล่เข้ามาแล้วทั้งไวหนึ่งประโยค 'ลายเส้นของตัวละครควรจะ
นุ่มนวลและสวยงามกว่านี้ สัดส่วนของร่างกายควรแก้ไขให้สูงขึ้น' นึกว่าด

*Fantasy Westward Journey คือเกมไขว้วอนไลน์ที่พัฒนาโดยบริษัท NetEase ลักษณะตัวละครในเกมมีรูปร่างเตี้ย
และใช้เทคนิคการวาดแบบ Chibi

สามารถยืมและติดตามหนังสือใหม่ได้ที่ ระบบห้องสมุดอัตโนมัติ Walai Autolib

<https://lib.rmutp.ac.th/bibitem?bibid=b00109969>

Moonlight เพลงรักใต้แสงจันทร์ = Yue guang bian zou qu / ชิงเหม่ย ; หลี่ตานหย่า และ Lucky Luna, แปล.
ชิงเหม่ย.

My list

Subject [นวนิยายจีน](#)

Details

Added Author [หลี่ตานหย่า, ผู้แปล.](#)
[Lucky Luna, ผู้แปล.](#)

Published กรุงเทพฯ : แฉกใส พับลิชชิ่ง, 2566.

Edition พิมพ์ครั้งที่ 1.

Detail 6 เล่ม หน้า ; 21 ซม.

ISBN 9786160630028 (a.1-2) ชุด 699.-
9786160630127 (a.3-4) ชุด 699.-
9786160630288 (a.5-6) ชุด 719.-

0 12 1

MARC

Export

Save

Share